

РЕШЕНИЕ

№ 6764

гр. София, 17.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12379** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на В. Л. Н. срещу Отказ изх. № 2630/30.11.2016г. на Изпълнителния директор на [фирма].

Изложени са съображения за незаконосъобразност на обективирания отказ, предпоставка да бъде предоставена исканата информация /брой аварирани автобуси по определени линии на градския транспорт/ в поисканата форма на достъп /по електронен път, на e-mail/, в четлив вид, подходящ за повторно използване. Претендира направените по делото разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят В. Л. Н., редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозирана е молба по съществуто на делото, към която е приложен списък на разноски по чл. 80 ГПК.

Ответникът по жалбата - Изпълнителният директор на [фирма], редовно призован, чрез процесуалния си представител – юрк. Д., оспорва жалбата като неоснователна. Приложен е писмен отговор, в който излага съображения по съществуто на спора. Претендира присъждане на направените по делото разноски, съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи

и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

На 16.10.2016г. с вх. № СОА16-ЕВ01-208/16.10.2016г. В. Л. Н. е подал до Столична община заявление за достъп до обществена информация, изразяваща се в следното: броя на авариралите автомобили по автобусните линии 59, 260, 98, 107, 69, 67, 63, 56, 42 и 27 за периода от 15.09.2016г. до 16.10.2016г.

Заявлението е изпратено по компетентност на Изпълнителния директор на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] с писмо изх. № С.-406/1/27.10.2016г., чрез [фирма].

Към жалба от 20.11.2016г. до Столична община заявителят е приложил отговор от [фирма] относно броя на авариралите автомобили по линия № 260 за периода от 15.09.2016г. до 16.10.2016г. /1 авария поради разхлабено водно съединение и изтичане на антифриз/.

С оспорения Отказ изх. № 2630/30.11.2016г. Изпълнителният директор на [фирма] е уведомил В. Л. Н. следното: „не сме в състояние да ВИ предоставим исканата информация, тъй като [фирма] не е задължен субект по чл. 3 от ЗДОИ, както и в случая не е налице и предпоставката по § 1, т.4, б. „б“ от ДР на ЗДОИ“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от В. Л. Н. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

С Определение № 9922/26.07.2017г. по дело № 6204/2017г. на ВАС на РБ, П. отделение, е прието, че [фирма] е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 1 във връзка § 1, т. 4 , б. „а“ ДР на ЗДОИ, който следва да осигури достъп до обществената информация, създадена или съхранявана от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република Б./. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г.: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. То се отнася и за печата, и за другите средства за масова информация. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. /.../ Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква

установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация /ОИ/ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация /информация от обществения сектор/ може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ; чл. 2, ал. 4 във връзка с ал. 3 ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 във връзка с чл. 3, ал. 2, т. 1 от с.з./. В конкретния случай се изисква предоставяне на ОИ на e-mail – [\[електронна поща\]](#) /чл. 25, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 26, ал. 1, т. 4 и ал. 3 ЗДОИ/. Не са налице изключенията по чл. 27 с.з., когато органите са длъжни да се съобразят с предпочитаната форма за предоставяне на достъп до обществена информация.

Съгласно чл. 17, ал. 1 ЗДОИ „достъпът до обществена информация, създавана, получавана или съхранявана във връзка с дейността на задължените субекти по чл. 3, е свободен“. Достъпът до обществена информация не се предоставя, когато обществената информация представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци /чл. 17, ал. 2 ЗДОИ/. Изключение от това е предвидено, когато се твърди и докаже надделяващ обществен интерес. При отказ за достъп до обществена информация по смисъла на чл. 17, ал. 3 във връзка ал. 2 ЗДОИ, задължените субекти са длъжни да посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците /Решение № 7504 от 14.06.2017г. по а. д. № 4100/2016г., V отд. на ВАС на РБ/. В конкретния случай достъпът до ОИ е свободен, тъй като информацията не представлява търговска тайна и не би довело до нелоялна конкуренция между търговци. Противното подлежи на доказване от ответната страна, която следва да мотивира наличието на факти, водещи до нелоялна конкуренция. Такива твърдения не са изложени от [фирма], въпреки вмененото по чл. 17, ал. 3 във връзка ал. 2 ЗДОИ задължение, доколкото в оспорения акт липсват фактически и правни основания за издаването му, обуславящи обективизираната в него разпоредителна воля на задълженото по чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗДОИ лице /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 ЗДОИ/.

По смисъла на § 1, т. 5 ДР ЗДОИ „не представляват „производствена или търговска тайна“ факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато тя: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях

решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл. 3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; д) опровергава разпространена недостоверна информация, засягаща значими обществени интереси; е) е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл. 3. „Надделяващ обществен интерес“ е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 /§ 1, т. 6 ДР на ЗДОИ/. Позоваващият се на тези текстове не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес. Налице е оборима презумпция за съществуването на обществения интерес, което означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. Посочената презумпция има тази правна последица, че обръща тежестта на доказване - не заявителят, а органът, задълженото лице по чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗДОИ, следва да установи, че в конкретния случай не е налице надделяващ обществен интерес /Решение № 7504 от 14.06.2017г. по а. д. № 4100/2016г., V отд. на ВАС на РБ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което не е направено. За да е оборена презумпцията на надделяващ обществен интерес, е необходимо да се докаже, че общественият интерес от разкриването не е убедителен и не превишава явно интереса от запазване на търговската тайна, т.е. че неразкриването на информацията балансира обществения интерес от прозрачност и желанието да се опази търговската тайна /Решение № 10304 от 23.07.2014г. по а.д. № 15032/2013г., VII отд. на ВАС на РБ/. При това в спора, освен че надделява общественият интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, се извеждат и принципът достъпност, откритост, достоверност и пълнота на търсената информация с цел гарантиране сигурността на обществото и държавата /решение № 11968/11.11.2015г. по дело № 14518/2014г. на ВАС на РБ, П. отделение/.

За пълнота, съдът възприема и мотивите на Решение № 9892 от 01.07.2013г. по адм.д. № 3587/2013г., VII отд. на ВАС на РБ: „ /.../ в съответствие с принципите, анонсиранни в чл. 6 ЗДОИ, следва органът, позоваващ се на липсата на исканата информация, т.е. на фактичката невъзможност за предоставянето ѝ, да посочи в отговора си до заявителя защо не разполага с конкретната информация. Една от целите на ЗДОИ е именно прозрачност в осъществяване на публично-властническите правомощия, както и в развитието на обществения живот като цяло. След като по силата на нормативен акт е установено, че информация, като поисканата е създадена, респ. към определен момент органът е разполагал с нея, то чл. 6, ал. 1, т. 3 ЗДОИ, въздигащ принципа на осигуряване на законност при търсенето и получаването на обществена информация, както и чл. 6, ал. 1, т. 1 ЗДОИ, налагащ принципа на откритост и достоверност на информацията, изискват органът в подобна хипотеза не просто да укаже на заявителя, че не разполага с информация, каквото твърдение би било фактически неустановимо и непроверимо по съдебен ред. Цитираните норми изискват органът да мотивира защо и от кой момент същият не разполага с подобна информация, за да може да бъде проконтролирана дейността му с оглед обществената необходимост от откритост, прозрачност и законност при осъществяване на

правомоцията му“. В този контекст, отговорът на ответника, не обуславя извод дали разполага или не с исканата информация, без конкретни уточнения в тази насока, поради което се предопределя неговата немотивираност – предпоставка за отмяната му като незаконосъобразен.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28-36 от ЗДОИ на [фирма] е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2 и чл. 17, ал. 1 от ЗДОИ, поради което и на изследване подлежат предпоставките на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, чиято липса, по аргумент на противното, обуславя осигуряване на достъп до ОИ.

Съгласно общата разпоредба на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, която не дерогира приложението на чл. 17, ал. 3 във връзка ал. 2 ЗДОИ, основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: 1. исканата информация е класифицирана информация /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./ или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 с.з. /служебна обществена информация, когато е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи/; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. В случая [фирма] не е изследвал предпоставките по смисъла на чл. 37, ал. 1 ЗДОИ, включително засегнати ли са интересите на трети лица и дали те да са обективирали изричен отказ от предоставяне на исканата ОИ, както и дали е налице или не надделяващ обществен интерес /Решение № 225 от 09.01.2015г. по ад. № 3292/2014г., VII отд. на ВАС на РБ/, нито по чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ. От събрания по преписката материал не се установява нито едно от законоустановените основания за отказ.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и доказана по правно основание и следва да бъде уважена, а отказът - отменен като издадена от компетентен орган /ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. О. на ВАС/, при спазване на процесуалните правила, но в противоречие с материалния закон и неговата цел, както и при липса на мотиви /чл. 146, т. 2 от АПК във връзка с чл. 38 ЗДОИ/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ [фирма] дължи ново произнасяне по заявлението на В. Л. Н., като следва да бъде спазен срокът чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ – 14 дни.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото

ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер 615.00 /шестстотин и петнадесет/ лева, представляващи сбор от платените държавни такси – 15 лева /л. 2 от делото и л. 21 от дело № 6204/2017г. на ВАС на РБ/, и адвокатските възнаграждения по договори за правна защита и съдействие от 02.12.2016г. и 23.03.2017г., последния с фактура от същата дата /л. 38 от делото и л. 13-14 от дело № 6204/2017г. на ВАС на РБ/.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174, чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Л. Н. *Отказ изх. № 2630/30.11.2016г.* на Изпълнителния директор на [фирма].

ВРЪЩА административната преписка на Изпълнителния директор на [фирма] за ново произнасяне по заявление за достъп до обществена информация с вх. № СОА16-ЕВ01-208/16.10.2016г., № С.-406/19.10.2016 г. , съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на В. Л. Н. от [населено място], ул.»Л. М.» № 39 сумата в размер на 615.00 /шестстотин и петнадесет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република Б..

Съдия:

